

DE VERLOREN
DOCHTER

LUCRETIA GRINDLE

A.W. Bruna Fictie

Donderdag 16 maart

Het altaar was gehuld in schaduw. Erachter schemerde een rij kaarsen. Hun vlammen reflecteerden op het witte schijfje van de hostie, waarna het kaarsvet naar beneden droop en de vlammen weer opflakkerden.

Tegen de achterwand van de kerk nam Oreste Leonardi een andere houding aan. Zijn pistool drukte tegen zijn heup. Hij geloofde niet. Niet zoals dat eigenlijk zou moeten, niet 'met heel zijn hart en ziel'. Toch vond hij het ontroerend, dit vreemde kanibalisme. Eet mijn lichaam. Drink mijn bloed. Neem mij, en u zult gered worden.

Hij keek naar de achterste bank, waar zijn partner zat. Omdat die merkte dat hij keek, wierp hij een blik over zijn schouder en tikte op zijn horloge.

De man die ze beschermden zat voorin, geknield. Het kaarslicht streek over de achterkant van zijn donkere pak, verlichtte het zilvergrijze haar van zijn gebogen hoofd. Aan het geloof van Aldo Moro kon niet getwijfeld worden, dacht Oreste. Hij was samen met de paus opgegroeid, jesus nog aan toe. Sorry vader, dat was niet grappig bedoeld. Een halve eeuw geleden, op de hete witte stenen van het zuiden, waren het engeltjes geweest, knechtjes van de Heer. En nu: wie had dat ooit kunnen dromen? De ene was de leider van zijn kerk, de andere leider van zijn land.

Dat was echt wat Oreste gisteren had horen zeggen op de televisie en de radio. Na vandaag zou dat misschien zelfs waar zijn. Als ze hem tot president kozen. Wat ze zouden doen. Vijfmaal premier, en nog eens vijf keer minister in van alles, van Justitie tot Buitenlandse Zaken. Wat moesten ze anders met hem? Hij

vroeg zich af of hij ook naar het Quirinale zou gaan. Als zijn gezin er tenminste mee zou instemmen naar het paleis te verhuizen. Of zou Moro heen en weer reizen, overdag *pater patriae*, 's nachts *pater familias*. Voor de beveiliging zou dat pas echt een nachtmerrie zijn.

Zelfs nu hij erover nadacht, verbaasde Oreste zich erover hoe vreemd het was om te denken dat hij de komende president van Italië in leven moest houden. Hij. Een nul. Niet meer dan een politieagent, een ordinaire smeris die zijn werk deed. Meer was hij ook niet van plan geweest. Meer had hij nooit gewild. Het werk, en alles wat erbij kwam kijken. Enige waardigheid. Een goed pensioen. En kijk nou eens waar het hem had gebracht. Engelenvleugeltjes, zou zijn moeder hebben gezegd. Engelenvleugeltjes die over onze lippen strijken.

Domenico keek hem aan. Oreste haalde zijn schouders op. *Certo*, het werd krap. Maar wat maakte het uit? Ter communie gaan, kon je nu eenmaal niet afraffelen. *Schiet als het even kan een beetje op, Vader, met die verlossing en zo. We hebben een afspraak op het Chigipaleis.* En wat zouden ze daar trouwens gaan doen, al die zwarte pakken en Andreotti, die eruitzag als een gnoom? Wacht eens even. Zonder Moro zouden ze nooit met de beëdiging van de regering beginnen. Hij had die vervloekte bende tenslotte samengesteld. Met veel kunst- en vliegwerk, goede wil en allerlei beloftes aan elkaar geknoopt. Niet bepaald elegant, maar hij had de communisten tevoorschijn getoverd, bij de genade Gods, ze bij de christendemocraten in bed gelokt. *En de lammeren zullen bij de leeuwen liggen en vrede zal met u zijn.* Oreste glimlachte. Voor iemand die niet in God geloofde, was hij wel erg bijbels. Het zal de tijd van het jaar zijn. Volgende week was het Pasen.

In het middenpad klonk de schrille klank van een bel. Moro kwam overeind. Oreste zag dat hij de oude vrouw op de bank achter hem een hand gaf en het teken van vrede uitwisselde. Met haar gerimpelde hand in de zijne glimlachte hij en op zijn lange

paardengezicht verscheen een zachtheid, bijna een vreugde, waarop Oreste jaloers werd. Wanneer had hij voor het laatst zo gelachen, de warmte voelen opstijgen? Misschien moest hij beter zijn best doen. Misschien zou hij nu en dan – op een zondagochtend of met Pasen – de wereld moeten vergeten, heel even maar, en een poging moeten doen te geloven. De gedachte schoot hem even door zijn hoofd, streek over zijn lippen en verdween. *Ga terug, achter mij*. Geloven was niks voor hem.

Na de deur te hebben geopend, wierp Oreste Leonardi een blik naar links en een blik naar rechts en speurden zijn ogen de straat af naar de wachtende auto en de tweede groep lijfwachten erachter. Hij voelde hoe Domenico Ricci langs hem glipte, ving het teken van de escorte op en beantwoordde het. Toen hoorde hij de bekende woorden, *ga in vrede, ga in vrede*, en Aldo Moro stapte vanuit de schaduw van God het licht in.

Op de Via Fani ging de forsythia al open, evenals de roze sterren van de oleander; ooit de favoriet van Monica Ghirri, totdat ze ontdekte hoe giftig die waren. Als klein meisje had ze van een schooljuf haar een tik op haar hand gekregen toen ze naar de donkere tak reikte. Indertijd meende Monica woede in de stem van de vrouw te horen. Nu begreep ze dat het angst was.

Dat had je met kinderen. De wereld zag er heel gewoon uit, vervolgens kreeg je kinderen en bespeurde je overal gevaar. Soms vroeg ze zich af hoe ouders, met de last van de liefde en de terreur van het toezicht, er ooit gerust op konden zijn. Zo had ze vanochtend haar zoon en dochter heel goed alleen naar school kunnen laten lopen. Daar waren ze oud genoeg voor, het was maar drie blokken, en wat zou er nou op een prachtige donderdagochtend in het hart van Rome kunnen gebeuren? Dat was een van de redenen dat ze naar deze buurt waren verhuisd – de flat hadden gekocht waarvan zij en Gio vonden dat ze zich die eigenlijk niet konden veroorloven – omdat hij veilig was. Aanzienlijk. Een ordelijke, veilige plek.

Monica keek naar de bushalte. Twee bejaarde dames droegen een sjaaltje om hun hoofd en hadden, ondanks de zon, een jas met een bontkraag aan. Ze hadden elk een klein hondje op schoot. Daarnaast hing een groep stewards van Alitalia rond, met reiskoffers bij hun voeten. Een van hen, een grote kerel met een bril op en een snor – was dat niet iets van deze tijd? – wierp een blik op zijn horloge, tuurde vervolgens de straat in en haalde zijn schouders op.

Het verkeer nam toe. Een paar straten verderop werd hevig getoeterd. Er zat haar iets dwars, alsof er een steentje in haar schoen zat. Ze stopte, wachtte om de straat over te steken, en besepte wat het was. De bloemen op de tafel in de eetkamer waren verwelkt. Ze moest een nieuw boeket halen, iets vrolijks. Maar de bloemist stond niet op zijn gebruikelijke plek op de hoek van de straat.

Monica speurde de weg af om te zien of hij een blok verderop stond, toen ze het geknars van een bumper hoorde. Een witte Fiat was op de remmen gaan staan, waardoor de auto erachter erbovenop knalde. Idioot, dacht ze. Toen begon het schieten.

Eerlijk gezegd had Oreste Leonardi nergens aan zitten denken. Zijn ogen tastten de bekende weg af, bleven op het kruispunt verderop hangen, bij de bushalte waar vanochtend medewerkers van Alitalia stonden te wachten en een vrouw die bij het kruispunt stond en die, dacht hij vaag, een zacht soort schoonheid bezat. Daartegenover op de hoek... Hij schrok op. Daar stond het busje van de bloemist anders altijd geparkeerd.

Maar deze ochtend niet.

Hij keek er aandachtig naar en was zich plotseling zeer bewust van Moro achter hem, zoals gewoonlijk verdiept in een stapel papier. Ze graptten dat de achterbank zijn 'mobiele kantoor' was. Het busje van de bloemist. Weg. Zonder zich ervan bewust te zijn, reikte Oreste naar de holster op zijn heup. Hij opende zijn mond om iets tegen Domenico te zeggen, wilde net de woorden

formuleren, toen de auto voor hem op de rem trapte, en Oreste dacht: nou gebeurt het. En hij dook richting de achterbank.

Op het moment dat het eerste schot hem raakte, keek Oreste Leonardi in het verbaasde gezicht van Aldo Moro. Hij voelde de klap, vervolgens de onverwachte breekbaarheid van Moro's lichaam, dat hij omlaagduwde en afdekte, terwijl het geratel van de semiautomatische kogelregen het glas en de wagen openreet.

Het tweede schot raakte Oreste in zijn rug, en ineens drongen de woorden tot hem door.

Ze kwamen tegelijk. Vulden zijn hoofd. Stegen wit en perfect op, ergens diep vanuit zijn geheugen, een herinnering uit de tijd dat hij had geloofd, toen hij met zijn hand in die van zijn moeder stond, in de schaduw van een andere kerk.

'Deus in adiutorium meum intende.'

Oreste wist niet of hij het uitsprak, of Aldo Moro, of dat ze, in de korte periode voordat hij stierf, het samen zeiden.

'Domine ad adjuvandum me festina.'

God, help mij. Heer, kom me vlug helpen.

DEEL EEN

FLORENCE

2010

Woensdag 27 januari

Kristen Carson vouwde de trui op en legde hem in de koffer. Ze streek met haar handen over de zachte wol, lavendel, haar lievelingskleur, en keek nogmaals in de spiegel. De vrouw bij de kapper had het haar aangeraden. Ze had gezegd dat ze er met de koperkleurige coupe soleil heel anders zou uitzien. Dat alles ervan zou opfrissen, vooral haar ogen. Ze wist dat sommige mensen haar ogen het mooiste aan haar vonden. Al vond zij ze zelf altijd tamelijk oninteressant. Gewoon doorsnee blauw. Nu leken ze donkerder, dieper, bijna mysterieus. Of zoiets.

Met haar vingers streek ze door het nieuwe kapsel, voorzichtig, alsof de krullen van glas gesponnen waren en konden breken. Het had haar bijna een uur gekost om het in model te krijgen. Ze hoopte dat hij het mooi vond. Kristen draaide haar hoofd om de zijkanten en de achterkant te kunnen bekijken. Door het op te steken, zag ze er beslist ouder uit. Nu zouden mensen, als ze hen bij elkaar zagen, misschien niet denken dat ze zijn dochter was.

In gedachten hoorde ze zijn stem en er liep een rilling over haar huid, zoals wind die gras doet rimpelen. Ze had naar deze dag uitgekeken, al vanaf de dag dat ze elkaar voor het eerst hadden 'ontmoet'. Sinds de eerste keer dat ze zijn woorden had gelezen.

Ze zuchtte, streek de trui weer glad en deed de koffer dicht. Waarna ze zich omdraaide, de jas van het bed tilde, en de plastic tas, die er als een huid omheen spande, ervanaf trok. Ze deed de jas aan en bewonderde het resultaat in de spiegel. Even speelde ze met de gedachte om hem aan haar ouders voor te stellen. Nou,

om precies te zijn aan haar vader en stiefmoeder, haar vader en Anna. En waarom niet? Tenslotte zei haar vader altijd dat ze haar vrienden graag wilden ontmoeten. Alleen de gedachte al deed haar in lachen uitbarsten. Samen met hem hun hotel in lopen, met hem bij de maaltijd aanschuiven. Als ze het voor zich zag, kwam er een vrolijke nervositeit over haar, een euforie zo licht en scherp als gekarteld glas.

Wat vreemd was, want zulke vervelende mensen waren het nu ook weer niet. Niet dat ze het haar vader aanrekende, of Anna, die hij pas een jaar na het ongeluk had ontmoet. Het was ook niet zo dat hij haar op een of andere manier gemeen had behandeld. Of alleen maar oneerlijk. Integendeel, ze hadden zich bijna perfect gedragen. Meelevend, genereus. Ze hadden bijvoorbeeld geen spier vertrokken toen ze voor dit jaar en voor alles wat erbij kwam kijken betaalden en voor dit appartement in plaats van een armoedige studentenwoning. In wezen hadden ze het geweldig gevonden. Dat ze zich voor kunst was gaan interesseren. Dat ze Italiaans wilde gaan leren, eindelijk eens iets ambitieus wilde doen. Kristen keek op haar horloge. Vijf voor vijf. Ze moest gaan. Als er iets was waar hij een hekel aan had, was het wel wachten.

Ze tilde de koffer van het bed, wierp nog een laatste blik de kamer in, en zag meneer Ted. De vacht van de kleine witte beer liet los. Een draad van zijn neus stak naar buiten en zijn klauwen waren versleten. Ze zou een nieuw lint voor hem moeten kopen. Het rode exemplaar rond zijn nek was groezelig en verkreukeld. Kristen pakte hem op. Hij voelde vertrouwd aan, warm en kneedbaar, net zoals speelklei of een van die oude rubberen superballen waarvan ze vroeger zo hield. Meneer Ted en Kristen waren onafscheidelijk. Hij was overal met haar mee naartoe gereisd: zomerkamp, vakanties, kostschool. 's Nachts in het ziekenhuis toen ze haar amandelen had laten verwijderen. Ze had hem zelfs naar logeerpartijtjes meegenomen. Heel even aarzelde ze, waarna ze hem op het kussen terugzette.

'Sorry, makker.' Ze knipoogde. 'Jij blijft hier en past op de spul-

len. Als mevrouw Heilig Boontje vragen gaat stellen, zeg dan maar dat het haar niks aangaat.’

Al terwijl ze het zei, voelde ze zich schuldig. Want het was inderdaad zo dat Marie Louise walgelijk braaf was, en het klopte ook dat Kristen haar geld schuldig was. Marie Louise had het uitgeleend – zonder ook maar met haar ogen te knippen – en er nooit een woord aan vuilgemaakt. Ze had niet eens gevraagd wanneer Kristen het zou terugbetalen.

‘Dat is de reden dat mensen zoals zij op aarde rondlopen,’ mompelde ze. ‘Om zo belachelijk perfect te zijn dat ieder ander zich er slecht bij voelt.’

Meneer Ted keek haar vragend aan.

‘Oké, oké,’ zei ze. ‘Ik zal een briefje achterlaten.’

Vijf minuten later liep Kristen Carson onder de San Frediano-poort door, en wachtte even. Het was kouder dan ze gedacht had. Het werd snel donker en het laatste licht trok zich terug in de eerste flarden mist. Vanaf de plek waar ze stond, kon ze nog net het raam van haar appartement zien, het raam aan het eind van de hal. Het glom en was zwart. Ze had vergeten een lamp aan te laten. Geen van beiden wilde het toegeven, maar zowel Marie Louise als Kristen was bang in het donker.

Woensdag 3 februari

‘**D**us, wat weten we over het meisje?’ vroeg Enzo Saenz. Pallioti wierp hem een vluchtige blik toe en haalde zijn schouders op. Meer dan een kleine verticale beweging van zijn schouders was het niet, maar het sprak boekdelen. Ongeduld. Ergernis. En een flinke lading minachting voor de scholen die geen contact hielden met hun studenten, vooral niet wanneer ze rijk en Amerikaans waren, en ouders hadden die moeilijk deden. Ze stopten voor een stoet auto’s die vanuit de Lungarno in de richting van Ognissanti reed.

‘Kristen.’ Pallioti kon de onbekende naam maar moeilijk uitspreken. ‘Kristen Carson,’ zei hij.

Het was even na negen uur op die eerste woensdagochtend van februari en het vroom nog altijd. De sneeuw van afgelopen nacht werd door banden opgespat, waardoor de mannen achteruit stapten.

‘Zeventien jaar oud. Komende vrijdag wordt ze achttien.’ Er ontstond een plooi in de neus van Pallioti vanwege de vieze sneeuw en de dreigende luchten boven hen die meer beloofden. ‘Amerikaans staatsburger,’ vervolgde hij. ‘Kwam hier in september aan, samen met een stel anderen, vanaf een school in Sherbrooke. Een jaartje in het buitenland na het behalen van haar diploma.’

De toon waarop hij de laatste zin uitsprak, suggereerde dat deze overgangsrite – overal ter wereld, maar vooral in Amerika en Engeland heel gebruikelijk – in elk geval volgens hem, een dubieuze zaak was. Academisch en in andere opzichten.

Dat, dacht Enzo, was nog maar de vraag. Sommige mensen

verruimden hun blik nooit, hoeveel stempels er ook in hun paspoort stonden. Anderen floreerden in de plaatselijke bibliotheek. Maar wat buiten kijf stond, was dat het jaar na het behalen van het middelbareschooldiploma, het tussenjaar, een jaartje op reis, het jaar om te ontdekken wat je nou eigenlijk wilt – hoe je het ook wilde noemen – aanzienlijk bijdroeg aan de schatkist van de stad. Het bezoek aan het Uffizi en de Accademia verdrievoudigde. En de studenten kochten van alles. Ijsjes. Bier. Schoenen. Handschoenen. Alles waar Prada op stond. En ansichtkaarten. Ze kochten talloze ansichtkaarten.

De rondreis door Europa behoorde niet tot het verleden. Hij was eenvoudigweg veranderd. Met de tijd meegegaan. Of niet. Eigenlijk was het nog steeds hetzelfde. *Ik kwam, ik zag, ik wonkelde*. Dat zou het motto van de stad moeten zijn, dacht Enzo soms. Op andere momenten besepte hij dat het werkelijk zo was.

Even plotseling als het was opgedoemd, verdween het verkeer weer, een paar blokken verderop draaide een onzichtbaar stoplicht de kraan dicht.

‘Laat me eens raden,’ zei Enzo en ze stapten de straat op. ‘Ze studeert kunstgeschiedenis?’

‘Haar ouders zijn zondagochtend in Rome geland.’ Pallioti zuchtte, alsof alleen het idee van een transatlantische vlucht hem al uitputte. ‘Ze zijn diezelfde middag hierheen gevlogen. Ze zou samen met hen in het hotel eten. Toen ze niet kwam opdagen, dachten ze dat ze de ochtend erna wel zou verschijnen. Dat gebeurde niet en ze reageerde ook niet op sms’jes. Op maandagavond namen ze contact op met haar opleiding. Gisteren zijn ze naar het consulaat gegaan. Haar vader kent mensen in Washington. Verving een deel van de broer van de vicepresident.’

Enzo keek hem aan alsof hij ze zag vliegen.

‘Hij is chirurg. Knieën.’ Pallioti maakte een vaag gebaar met zijn handen, alsof dat iets verklaarde. ‘Ze zijn hier een week op bezoek,’ zei hij. ‘De ouders. Vanwege haar verjaardag. Vrijdagavond zouden ze een feestje geven.’

‘Het meisje woont in een flat, samen met een ander meisje van de opleiding. Ze is er niet meer gezien, en niks wijst erop dat ze uit Italië is vertrokken,’ vervolgde Pallioti. ‘Ook heeft ze niet gevlogen, naar Sicilië of Sardinië, of waar ze ook heen gaan. Geen vlucht geboekt. Evenmin via internet een auto gehuurd of treinkaartje gekocht.’ Hij sprak kortaf nu, het tempo van zijn woorden sloot aan bij hun snelheid, die toenam toen ze zich langs een paar verkleumd uitzierende toeristen en haastige plaatselijke bewoners wrongen.

‘Zouden ze met hun tweeën kunnen zijn, die Kristen en dat andere meisje, met wie ze de flat huurt?’

Pallioti schudde zijn hoofd.

‘Nee. Behalve als ze zich onder het bed verstoppt. Ik heb een afspraak gemaakt met haar flatgenoot, evenals met de ouders en de betrokken docent.’ Pallioti drukte zijn gehandschoende handen tegen elkaar. ‘Ik heb contact opgenomen met de school die de cursus geeft. Vanochtend,’ zei hij. ‘Zij, Kristen, is niet komen opdagen, dus veel weten ze niet over haar. Ze heeft zich min of meer op het allerlaatste moment ingeschreven. Toen ik aandrong, gaven ze toe dat de aanbevelingsbrief van haar eigen school weinig goeds voorspelde. Blijkbaar heeft ze het eerder geflikt.’

‘Wat geflikt?’ vroeg Enzo.

Zonder zijn pas te onderbreken haalde Pallioti zijn schouders op.

‘Een verdwijntruc opvoeren. Weglopen. Haar dossier lijkt erop te wijzen dat ze het leuk vindt om mensen op te winden. Vooral als het haar ouders betreft. Vandaar dat haar eigen school haar niet wilde toelaten tot de cursus, maar...’ Hij wreef zijn duim en wijsvinger over elkaar, het universele teken voor geld. ‘Ze hadden moeite om voldoende leerlingen te vinden. En *papà* drong erop aan. Ze beweren geen problemen met haar gehad te hebben. Tot nu toe.’

‘Tot haar ouders arriveerden.’ Midden op straat bleef Enzo staan en verzette geen poot meer, als een muilezel. ‘Dus, verspillen we onze tijd? Houden we er weer mee op?’

Pallioti stopte en keek hem aan. ‘Zou dat iets uitmaken?’

Het maakte niets uit en dat wisten ze allebei. Waar het om ging, was dat de vader ‘mensen in Washington’ kende. Waar het om ging, was dat buitenlandse studenten gelijkstonden aan geld, dat Florence niet de enige prachtige stad in Italië was, dat februari voor de pers een saai maand was, en dat rijke blonde Amerikaanse meisjes een geliefd doelwit vormden.

Pallioti schudde zijn hoofd en liep verder.

‘Vooralsnog,’ zei hij even later, ‘is dat alles wat Guillermo heeft weten te achterhalen.’

Guillermo, wiens uiterst scherpzinnige brein in een kop zo kaal als een biljartbal huisde, was de secretaris van Pallioti en stond bekend om zijn efficiëntie. En snelheid. Op kantoor ging het verhaal dat als hij je in het holst van de nacht opbelde, hij meteen kon vertellen wat je aan het dromen was.

Desondanks verbaasde Enzo zich erover dat hij al zoveel te weten was gekomen. Een halfuur geleden had hij pas van het meisje gehoord, toen Pallioti overduidelijk slechtgehumeurd in de telefoon had gebluft dat ‘de Amerikanen een van hun studenten kwijt waren’. Daar had hij geen *ancora* aan toegevoegd. Wederom. Maar Enzo had het wel gehoord, luid en duidelijk.

Het gebeurde om de haverklap. Dat studenten, net als sleutels, paspoorten en treinkaartjes, kwijtraakten. Onder politieagenten en *carabinieri* werd algemeen aangenomen dat de Japanners er het best in slaagden op het juiste spoor te blijven. De Fransen en Duitsers lukte dat eveneens. De Engelsen en Scandinaviërs waren er tamelijk slecht in, maar de Amerikanen waren hopeloos. Met deze dwalende jongelingen, bijna altijd meisjes, die bijna altijd in de armen van een plaatselijke Lothario gevonden werden, hadden Pallioti en Enzo meestal niks te maken. Over het algemeen richtten ze zich op grote jongens. Maar meestal had de vader dan ook niet de knie van de broer van de vicepresident vervangen.

Ze sloegen af. Een ijskoude wind klapte in hun gezicht. Zelfs Enzo, die gewoonlijk niet vatbaar was voor het weer en de sei-

zoenen, haatte februari. Hij wilde zijn kraag optrekken, maar bedacht zich. Ze waren nog maar een paar passen van het Amerikaanse consulaat verwijderd en het was al erg genoeg dat hij een van zijn gebruikelijke leren jassen droeg. In zijn kluisje hingen verschillende kledingstukken, en hij had aangeboden zich nog te scheren. Hij wilde voor de ontmoeting met de ouders zelfs een pak aantrekken en een stropdas omdoen, maar Pallioti had hem kortaf laten weten dat daar geen tijd voor was. Wat nergens op sloeg. Enzo Saenz kon zich razendsnel omkleden. Sneller dan een goochelaar met zijn ogen kon knippen, veranderde hij van een ongeschoren straatschoffie in een strak in het pak gehulde playboy. Maar dat was het punt niet. Het punt was allereerst dat het al erg genoeg was dat ze als ‘babysitter’ moesten fungeren, en dat Pallioti het niet had kunnen maken deze belediging ook nog eens te vergroten door van zijn medewerkers te verlangen zich voor de Amerikaanse consul op te doffen, die hij overigens een zeikerd en een halvegare vond.

Maar dit wist Enzo allemaal al zonder dat iemand iets hoefde te zeggen, want hij werkte nu al bijna tien jaar samen met Pallioti. Toen deze naar Florence was gekomen had hij Enzo gerekruteerd voor de geheime eenheid die hij ging leiden; een anarchistische en opvallend effectieve groep die in de wandelgangen ook wel de Engelen werd genoemd. Toen Pallioti promotie kreeg en was gevraagd deze nieuwe afdeling op te richten – een elitegroep die zich bezighield met uiterst ingewikkelde, onaangename, of eenvoudigweg politiek suïcidale zaken waarmee niemand anders zich graag wilde bezighouden – was Enzo Saenz de eerste die hij had gevraagd.

Sindsdien was Enzo de schaduw van Pallioti geweest. Zijn klusjesman. Nu en dan de Sancho Panza bij zijn Don Quichot. En, een heel enkele keer, zijn lijfwacht. Waar ze een decennium geleden nog meester en leerling waren geweest, was het verschil nu minder duidelijk en waren ze eerder elkaars gelijken.

Toen hij de nieuwe veiligheidsmuur zag die buiten het consulaat was opgericht, slaakte Pallioti een binnensmondse vloek. Een erfenis van de laatste terroristische dreiging. Hij was doorzichtig, kogelvrij, waarschijnlijk bestand tegen bommen, en eerlijk gezegd niet helemaal afzichtelijk. Enzo wist dat het ook niks te maken had met het huidige slechte humeur van zijn baas. Alessandro Pallioti had niet de pest in vanwege vervelende consuls of kogelvrije panelen, maar eenvoudigweg vanwege het feit dat hij hier was. Omdat hij, ook al was hij een van de meest ervaren politieagenten van Florence, te horen had gekregen dat hij alles waarmee hij zich op dat moment bezighield moest laten liggen, en zich spoorlags naar wat bij eenieder bekendstond als Uncle Sam aan het Lungarno moest spoeden. Daar zou hij in eigen persoon zijn grote belangstelling en diepe bezorgdheid overbrengen vanwege het feit dat een eigenzinnige tiener een paar daagjes was weggelopen.

‘De vader heet Kenneth Carson,’ mompelde Pallioti tegen Enzo toen ze bij de veiligheidsbarrière van het consulaat mochten doorlopen. ‘Dokter, zoals ik al zei. Chirurg. Beroemd. Rijk. Van de oostkust. Boston.’

Enzo kende Boston, voor zover je daartoe in achtenveertig uur in staat was. Hij had er vanuit New York een bezoek gebracht. Het was er koud.

‘En de moeder?’ Hij stopte zijn identiteitskaart weer in zijn binnenzak en liep in pas met Pallioti.

‘Anna. Geen andere kinderen. Het is zijn tweede vrouw.’

‘Niet de moeder van het meisje dus?’

Pallioti schudde zijn hoofd. ‘Nee. Volgens de school is de moeder bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen het meisje nog klein was. Het vrouwelijke schoolhoofd vermoedde nadrukkelijk dat dat een van de redenen is dat ze met haar gedrag wegkomt.’

Pallioti’s eigen moeder was overleden toen hij nog een kind was. Maar Enzo waagde het op een of andere manier te betwijfe-

len of hij hierdoor meer begrip had voor het gedrag van Kristen Carson of van wie dan ook.

‘Zoals ik zei,’ vervolgde Pallioti, ‘de ouders zijn op zondag gearriveerd. Het is Freedom Day, of de verjaardag van een of andere president. Een van die Amerikaanse vrije dagen. Hoe dan ook, de school is dicht. Er wordt geen les gegeven. Dat verklaart misschien waarom het niet was opgevallen dat ze weg was. Ongeveer de helft van de meisjes woont zelfstandig in een flat en blijkbaar gaan velen er even tussenuit.’

Het carnaval stond voor de deur. Als ze zich net zo gedroegen als de meeste tieners, dacht Enzo, waren ze alle kanten op gevlogen.

‘Nou, wat weten we eigenlijk?’ vroeg hij. ‘Ik bedoel feitelijk?’ *Hebben we ook steekhoudender bewijzen*, wilde hij vragen, *dan een verdwijntruc?*

Ze waren bij het trapportaal aangekomen. Er liep een vrouw op hen af, knikkend met een glazige blik in haar ogen en een mobiele telefoon tegen haar oor gedrukt. Pallioti wachtte even om haar door te laten. Hij was een niet al te knappe man, van wie de onrust alleen aan het getrommel van zijn vingers viel af te lezen. Degenen die voor hem werkten, hielden van hem, maar hij boezemde ook angst in. Ze waren, enigszins tot hun verbazing, geneigd op te staan als hij een kamer binnenkwam en te zwijgen als hij sprak. Velen van hen hadden speciaal verzocht op zijn afdeling te mogen werken. Hij ging zo onberispelijk gekleed dat hij achter zijn rug om ‘Lorenzo’ werd genoemd, naar Lorenzo de’ Medici, bijgenaamd *Il Magnifico*. Nu zag hij er, door de glimlach die over zijn tamelijk onopvallende gezicht gleed, heel even gewiekst uit, als een vos bijna.

‘Dat is,’ zei hij, ‘waar jij achter zult moeten komen.’

James MacCready, de waarnemende Amerikaanse consul in Florence, zag eruit en klonk als een advertentie voor een van de elite-universiteiten in Amerika, de Ivy League.

Het maakte niet uit dat hij eigenlijk uit Indiana kwam en dat hij niet had gestudeerd aan een van de superieure universiteiten aan de oostkust, zoals Harvard, Princeton of Yale. Hoewel die hele obsessie met scholen en universiteiten aan Enzo voorbijging, leek het voor zijn Engelssprekende vrienden een zaak van leven en dood. Hij vermoedde dat James MacCready er evenmin veel om gaf. James was een beetje te goed in het spel dat hij speelde om het serieus te nemen. Meer dan eens had Enzo zich afgevraagd of hij werkelijk een jonge diplomaat was, of misschien iets duisterders.

Ze hadden enkele jaren geleden met elkaar kennismemaakt, toen ze tegelijkertijd in een sportschool waren beland, laat op de avond zij aan zij op een loopband. En later in het voorjaar voetballend in hetzelfde gelegenheidsteam dat op zondagmiddagen bijeenkwam. Zo nu en dan kwamen Enzo en James elkaar op meer officiële gelegenheden tegen, meestal in een stedelijke gevangenis, waar James naartoe gestuurd was om uit te leggen dat het consulaat, anders dan vaak werd gedacht, geen bescherming bood tegen de Italiaanse wet, noch tegen de wetten van andere soevereine staten.

Nu keek MacCready Enzo aan. *Al dat gedoe vanwege het zoveelste kind dat waarschijnlijk over een paar uur komt binnenwandelen met een fout vriendje achter zich aan.* Die boodschap wisselden ze uit. Terwijl hij zijn best deed niet te glimlachen, trok Enzo een stoel onder de tafel vandaan. Afgelopen voorjaar waren er twee vergelijkbare gevallen geweest, beide door carabinieri afgehandeld, en in beide gevallen betrof het uitstekend opgevoede Amerikaanse meisjes van goeden huize. In beide gevallen waren ze zonder permissie afwezig geweest, vanwege een vriendje dat ze pas hadden ontmoet. De eerste was na twee dagen teruggekomen: na een ruzie. De tweede na vier: toen haar geld op was.

Enzo wist dat minstens de helft van de mensen in de vergaderruimte – hijzelf natuurlijk, Pallioti en James MacCready, en mogelijk ook de docent kunstgeschiedenis en de flatgenoot van

Kristen – zou wedden dat zoiets ditmaal eveneens zou gebeuren. Maar aan de andere kant bestond er een oneindig kleine kans dat het meisje werkelijk in ernstig gevaar verkeerde. Of op het punt stond in ernstig gevaar te verkeren. Of dood zou zijn. Wat zo ongeveer aangaf waarom hij een hekel had aan dit soort zaken. Er waren geen politieagenten nodig, maar helderzienden.

De vader van Kristen Carson had het typische knappe uiterlijk van een vijfenvijftigjarige – zowel knap als nietszeggend – dat Enzo aan advertenties voor luxeartikelen deed denken. Auto's met veel notenhouten finer. Vliegtuigcabines met zittingen die in bedden veranderden. Creditcards met de namen van zeldzame metalen.

Op het eerste gezicht leek zijn vrouw perfect bij hem te passen. Knap, maar niet opzichtig, blond en behoudend gekleed. Anna Carson zat naast haar echtgenoot en tegenover Pallioti, naar wie ze niet keek. Wat interessant was. Want, waar iedere andere aanwezige in de kamer op z'n minst deed alsof hij zich interesseerde voor wat Pallioti zei – dat hij zich zorgen maakte over het welzijn van haar stiefdochter, hen verzekerde dat ze mogelijk niet ver weg was, en dat de politie, zelfs op dit moment al alles wat menselijkerwijs mogelijk was, deed om haar terug te vinden – bestudeerde de stiefmoeder van Kristen haar handen.

Haar profiel was klassiek, haar neus zo perfect dat Enzo zich afvroeg of hij wel helemaal natuurlijk was. Haar huid had een lichte tint, maar die kwam niet uit een potje. Misschien het gevolg van tennissen, of golfen. Geen nepkleurtje, besloot Enzo, wat wellicht inhield dat de neus evenmin nep was, waardoor hij het des te merkwaardiger vond dat haar haar geverfd was. Hij had de ervaring dat mensen of het ene, of het andere waren: of helemaal nep, of helemaal echt.

Het was goed gedaan, dat sprak voor zich. Uitmuntend. Aan de wortels was het niet donkerder, en het had ongetwijfeld een fortuin gekost. Maar het was geverfd. Enzo had genoeg mensen meegemaakt die, om wat voor redenen dan ook, geprobeerd

hadden voor iemand anders door te gaan, dus hij kon het weten. Misschien, dacht hij, had haar echtgenoot iets met blondines. In gedachten haalde hij zijn schouders op, krabbelde wat op zijn blocnote, en overzag de rest van de tafel.

Behalve Palliotti en hijzelf, de waarnemend consul en de ouders van Kristen Carson, waren alleen Clarissa Hines aanwezig, de jonge docente in de kunstgeschiedenis die de pech had verantwoordelijk te zijn voor het lesprogramma op het moment dat Kristen besloot zonder permissie afwezig te zijn, en de huisgenote van Kristen, Marie Louise Tennyson.

Een blik op Marie Louise was voldoende voor Enzo om hem te doen beseffen dat hij zich bij haar zou moeten verontschuldigen. Hij had aangenomen dat ze met Kristen had samengewoond, omdat ze hetzelfde type waren, wat beslist niet zo was. Als Marie Louise Tennyson ervoor had gekozen een flat met Kristen Carson te delen – iets wat hij nu waagde te betwijfelen – dan was dat niet, omdat ze hetzelfde type waren. Zelfs zonder Kristens last-minute toelating tot de school, maakte de foto van zijn dochter die Kenneth Carson aan tafel liet zien meteen duidelijk dat ze een blond vat vol problemen was. Half confronterend, half verleidend, met blauwe ogen en een glimlach waarmee ze bijna letterlijk *Ik daag je uit* leek te zeggen, was Kristen Carson de nachtmerrie van alle ouders van tieners.

Uit een blik op Marie Louise daarentegen, leidde Enzo af dat zij degene was die geen tickets en sleutels kwijttraakte. Die vriendschap sloot met de dikkertjes en de verlegen mensen. Iemand die geheimen bewaarde en altijd op tijd was. Loyaal, genereus en veilig; voornamelijk omdat niemand haar begeerde. Voorlopig. De heldere ogen van Marie Louise, het donkere krullende haar en de ronde wangen deden allemaal vermoeden dat ze een dezer dagen in een moordwif zou veranderen dat links en rechts harten zou breken. Maar dat lag nog voorbij het kuiltje in haar kin en het babyvet dat ze nog niet geheel was kwijtgeraakt. Vooralsnog was ze dik en deugdelijk. Kortom, de droom van elke do-

cent. En het knechtje van elke stoute meid. Hetgeen ook de reden was dat ze hier zat.

Hij krabbelde nog wat op de blocnote voor zijn neus en was benieuwd hoeveel Kristen haar schuldig was. Toen keek hij op en vroeg zich af of Marie Louise als het erop aankwam zou liegen, vanuit een soort tribale loyaliteit, of misschien omdat ze bang was. En zo ja, waarover.

Pallioti stopte met praten. Hij had zijn zwarte lange jas uitgetrokken en nam ongenaakbaar plaats. Zijn das was donkerkarmozijn van kleur. Aan zijn polsen zaten gouden manchetsknoopen. Hij vouwde zijn vingers tot een punt en liet de stilte over de kamer vallen.

‘Wat ik niet begrijp, ik bedoel, wat we volgens mij moeten doen,’ zei Kenneth Carson uiteindelijk, ‘is dat we om te beginnen moeten nagaan wanneer Kristen voor het laatst is gezien.’

Verwachtingsvol keek hij de tafel rond. Enzo vroeg zich af of hij ook maar een enkel woord had gehoord van wat Pallioti had gezegd, of dat hij eenvoudigweg had afgewacht totdat hij het woord kon nemen.

‘Ik bedoel...’ dr. Carson trok zijn wenkbrauwen op, ‘kunnen we vaststellen wanneer dat precies is geweest?’

Enzo slaakte een zucht. Hiermee begon het noodzakelijke betoog: ‘Dit had thuis nooit kunnen gebeuren, wat zijn die buitenlandse agenten een idioten.’ De meeste ouders, meestal de vader, voelden zich genooddaakt om dit betoog op enig moment af te steken. Het droeg nou niet bepaald bij tot het vinden van hun kind, maar ze voelden zich er beter door.

Meestal liet Enzo het aan zich voorbijgaan. Nietsvermoedend hapte de docent kunstgeschiedenis, Clarissa Hines, toe. Ze schudde haar hoofd, terwijl er iets paniekerigs over haar heen kwam, alsof ze in de kristallen bol van een niet-aanwezige helderziende had gekeken en haar loopbaan in duigen zag vallen. Ze was, zo vermoedde Enzo, begin dertig. Een bijzonder aardige vrouw, niet al te sterk, maar zeker niet dom. Volgens de beperkte

hoeveelheid informatie die ze bezaten, had ze een jaar lang postdoctoraal onderwijs in Florence gevolgd, zodat ze de stad goed kende en behoorlijk goed Italiaans sprak. Wat niet inhield dat ze daarmee ook geschikt was om een stel tieners in het oog te houden die met hun creditcard maandelijks evenveel uitgaven als zij per jaar verdiende.

Clarissa Hines zakte terug in haar stoel. Als een vis die naar adem hapte, opende ze haar mond.

‘Woensdag,’ zei ze ten slotte. ‘Woensdagmiddag. Om een uur of twee. Toen heb ik haar voor de laatste keer gezien. Aan het eind van de laatste les.’

‘Een week geleden?’ De stem van dr. Carson klonk alsof hij zojuist een diagnose onder ogen had gekregen en besepte dat het er veel slechter uitzag dan hij dacht. ‘Klopt dat?’ Hij keek de tafel rond in de hoop te worden tegengesproken, door James Mac-Cready, of Enzo, of wellicht door Pallioti zelf. ‘Hoe is dat mogelijk?’

Pallioti zei niets, maar Enzo wist wat hij dacht. *Laat hem zijn gang gaan. Laat hem zijn hart luchten. Misschien leren we er iets van, en ook wanneer dat niet zo is, dan is hij het tenminste kwijt en kunnen we verder.*

‘Hoe kan het nu dat Kristen een week lang door niemand is gezien? Hoe kan het zo zijn dat voordat wij haar afgelopen maandag niet konden vinden, niemand zich realiseerde dat er iets aan de hand was?’

De woorden werden onthaald op een dikke, ongelukkige stilte.

‘Hoe kan dat?’ vroeg Kenneth Carson weer. Hij richtte zich met steeds luider wordende stem tot Clarissa Hines. ‘Hoe,’ vroeg hij, ‘kan er een heel weekend voorbij zijn gegaan, zonder dat iemand besepte dat mijn dochter vermist was?’

‘Omdat ze niet vermist was.’

Dat zei Marie Louise. Ze had een accent. Zuidelijk, dacht Enzo, als hij zijn films goed kende. *Mississippi Burning. Sweet Home Alabama.*

‘Sorry?’ Dr. Carson keek haar aan alsof ze een speelgoedpop was die zojuist een volledige zin had geuit. ‘Wat zei je daar?’

Marie Louise keek hem fronsend aan. ‘Ze was niet vermist.’

‘Doe niet zo gek,’ beet de vader van Kristen haar toe. ‘Natuurlijk was ze vermist.’

Enzo kon niet uitmaken of dr. Carson zich eraan stoorde dat hij werd tegengesproken, of aan het feit dat hij werd onderbroken. In beide gevallen zou het vermoedelijk even ongewenst zijn geweest. De combinatie was duidelijk heftig.

‘Nee, dat was niet zo.’ Het meisje schudde haar hoofd. ‘In elk geval niet in het weekend.’

‘Wat bedoel je? Ze is op woensdag verdwenen en...’

‘Ik bedoel...’ Marie Louise sloeg haar armen over elkaar, keek Kenneth Carson strak aan, en zei langzaam en op niet mis te verstane wijze: ‘Ik bedoel dat Kristen niet vermist was, omdat ze niet verwachtte terug te zijn.’

Kenneth Carson begon te sputteren. Voordat hij iets kon zeggen, werd hij door Pallioti onderbroken.

‘Ik begrijp het niet, *signorina*,’ zei hij zachtjes. ‘Als u zegt dat ze niet verwachtte terug te keren, weet u dan misschien waarvandaan? Hebt u met haar gesproken? Heeft Kristen met u gebeld?’

Marie Louise schudde haar hoofd. ‘Nee,’ zei ze. ‘Ze heeft me een briefje geschreven.’

‘Een briefje?’

Behalve wanneer de vader van Kristen even goed kon acteren als opereren, meende Enzo dat hij hier echt nog niet van wist. De flatgenoot had blijkbaar besloten het tot op dit moment voor zichzelf te houden. Waardoor hij belachelijk werd gemaakt. Enzo heroverwoog Marie Louise. Misschien was ze toch niet zo aardig als hij had gedacht.

‘Waarom heb je dat niet verteld?’ Het volume van de stem van Kenneth Carson nam weer toe. ‘Gisteren. Gisterochtend, toen je ons vertelde dat je geen idee had waar Kristen was.’

‘Ik weet niet...’ Het meisje zat zich zichtbaar op te winden. ‘Ik

weet niet waar ze is,' zei Marie Louise Tennyson. 'Ik heb geen idee.'

Ze wendde zich van de vader van Kristen af en sprak Pallioti rechtstreeks aan, terwijl ze de rest van de aanwezigen nadrukkelijk negeerde.

'Kristen heeft me niet gezegd waar ze heen zou gaan. Ze zei alleen maar dat ze weg was. Wat ik al min of meer doorhad, omdat er niemand in het appartement was. Ze zei dat ze zondag of maandag terug zou zijn. Ik nam aan dat ze hen wel zou bellen.' Het meisje keek naar de ouders van Kristen. 'Toen ze me zeiden dat ze dat niet had gedaan, heb ik haar mobiel gebeld, gisteravond, een aantal keren. Ik heb meermaals ingesproken dat haar ouders hier waren, en dat ze zich zorgen maakten en dat ze moest bellen. Verder stond er niks op,' aldus Marie Louise. 'Op het briefje. Er stond niks op,' herhaalde ze. 'Alleen dat ze weg was.'

Het gezicht van dr. Carson verkleurde. Hij kwam niet over als een erg aardige man, maar heel even voelde Enzo met hem mee. Iemand had hem eraan moeten herinneren dat tieners nu eenmaal geen makkie zijn.

'Dat briefje,' vroeg Pallioti vlug, voordat de situatie nog verder zou verslechteren. 'Wanneer hebt u dat ontvangen, mevrouw Tennyson?'

'Woensdag,' zei Marie Louise. 'Woensdagavond. Ik was pas om een uur of negen terug, dus ik denk dat ik het rond die tijd gevonden heb. We zijn met een stel anderen naar de film gegaan, 's middags, na afloop van de les. Vervolgens uit eten. Om het begin van de vakantie te vieren, weet u wel? De voorgaande avond heb ik Kris ook gevraagd of ze mee wilde. Maar dat wilde ze niet.'

'Was dat ongebruikelijk?'

'Niet echt,' zei Marie Louise na te hebben nagedacht. 'Kris deed niet veel met ons. U weet wel, films en zo.'

Er klonk iets door in haar woorden waar Enzo niet meteen zijn vingers op kon leggen. Vijandigheid? Afkeuring? Gekwetste ge-

voelens? Pallioti boog naar voren.

‘Hebt u dat briefje nog, signorina?’ vroeg hij. ‘Of hebt u het weggegooid?’

‘Ik heb het nog.’

Marie Louise reikte naar het tasje dat over haar schouder hing en haalde een opgevouwen strookje roze papier tevoorschijn. Dr. Carson stak zijn hand uit. Ze negeerde hem en gaf het briefje aan Pallioti.

Nadat hij zijn handschoenen had aangetrokken, pakte Pallioti het briefje bij een hoek beet. Hij vouwde het open, wierp er een blik op, overhandigde het vervolgens aan Enzo, die het in een plastic zak voor bewijsmateriaal stopte, die hij uit de binnenzak van zijn jas haalde.

Dr. Carson plofte terug in zijn stoel.

‘Is dat echt nodig?’ zei hij kregelig, knikkend richting de plastic zak. Voor het eerst zag Enzo angst in zijn ogen.

Pallioti zag het ook. ‘Ik ben ervan overtuigd dat het niet hoeft,’ zei hij. ‘Maar we nemen het zekere voor het onzekere.’

De vader van Kristen opende zijn mond. Waarna hij hem weer sloot, zonder een woord te zeggen.

Enzo las het korte met felpaarse inkt geschreven bericht.

Hi. Heb besloten een paar daagjes weg te gaan. Ben zo of ma terug. Veel plezier, K.

Het waren meisjesachtige letters, met grote lussen en zwierig. Achter *Veel plezier* stond een smiley. Enzo kwam overeind en overhandigde het zakje met bewijsmateriaal aan de stiefmoeder van Kristen.

‘Zou u kunnen bevestigen,’ vroeg hij, ‘dat dit het handschrift is van uw stiefdochter?’

Ze keek hem aan, met grote, donkere groen-bruine ogen. De verkeerde kleur. Haar huidskleur sloot evenmin aan bij die van haar haar. Beslist blond uit een flesje, dacht Enzo, die zich afvroeg waarom hij zich hier zo voor interesseerde.

Anna Carson pakte het zakje aan, legde dat voor zich neer en

bekeek het, terwijl ze aan een klein, gouden medaillon frummelde dat aan een ketting om haar nek hing.

‘Ja,’ mompelde ze, en schoof het door naar haar echtgenoot. ‘Ja, dat is het handschrift van Kristen.’

Hoewel hij vlak bij haar zat, had Enzo moeite om haar te verstaan.

Het briefje had een verlamdend effect op de aanwezigen in de kamer, vanwege de suggestie dat ze hier vanwege frauduleuze omstandigheden bijeen waren. Belazerd. Bedrogen.

James MacCready concentreerde zich op zijn vulpen. Clarissa Hines zakte verder weg in haar stoel. Dr. Carson staaarde richting het tasje van Marie Louise, alsof hij verwachtte dat zijn dochter er zo uit zou kunnen springen. De stiefmoeder van Kristen bestudeerde haar handen weer.

Het was Pallioti die uiteindelijk het woord nam.

‘Is er nog iets anders, signorina Tennyson,’ vroeg hij, ‘wat u ons misschien kunt vertellen? Heeft ze bijvoorbeeld een vriendje?’

‘De meisjes mogen geen mannen in hun kamers of appartementen hebben,’ zei Clarissa Hines, alsof ze meende dat dit werkelijk iets betekende.

Marie Louise schudde haar hoofd.

‘Nee. Nee,’ zei ze weer. ‘Echt waar. Ze had geen vriendje. Ik zweer het. Ik heb Kris, Kristen, afgelopen woensdag voor het laatst gezien, in de klas. Net als wij allemaal,’ voegde ze daaraan toe.

Enzo glimlachte en tekende een duiveltje op zijn blocnote. Met een gevorkte tong en hoorntjes.

Na de gebruikelijke vragen en antwoorden, het overhandigen van het paspoort en de computer van Kristen – die allebei door haar ouders uit haar appartement waren meegenomen – en het doorgeven van de gegevens van haar mobiele telefoon en creditcardrekeningen, kwam er een einde aan de bijeenkomst. De ouders van Kristen, en Clarissa Hines bleven achter om met James MacCready te overleggen en misschien met de consul zelf, die

dreigde te komen opdagen. Marie Louise pakte een van de kaartjes die Enzo haar zonder haar aan te kijken overhandigde, waarna ze iets mompelde en ervandoor ging.

Enzo had bedacht dat hij haar een uur de tijd zou geven voordat hij bij de flat in San Frediano aan zou bellen. Maar zo lang hoefde hij niet te wachten. Pallioti en hij liepen de laatste trap af onderweg naar buiten, toen ze zagen dat Marie Louise opzij in de hal op hen stond te wachten.

De Amerikaanse basis in Lucca was de voornaamste bestaansreden van het consulaat en het was er een komen en gaan van mensen, waaronder uiteraard vele militairen. Geen van hen besteedde enige aandacht aan het drietal in de hoek.

De deuren achter het veiligheidshek gingen open en dicht, lieten de koude lucht binnen. Enzo vermoedde dat ze allemaal, net als spionnen op vijandig terrein, bij voorkeur buiten de poort van de vijand zouden praten. Maar het idee om in de sneeuw op de stoep te staan, was weinig aantrekkelijk, en Marie Louise wekte duidelijk de indruk dat hetgeen ze wilde zeggen dringend was. Terwijl ze er boven nog uitdagend en nogal verveeld had uitgezien, zag ze er nu bang uit.

‘Het spijt me.’ Ondanks het feit dat de Carsons nergens te zien waren en niets erop wees dat iemand in de buurt ook maar de geringste belangstelling vertoonde voor wat ze bespraken, fluisterde het meisje bijna: ‘Kijk,’ zei ze, ‘Clarissa – mevrouw Hines – heeft het door de hele toestand al lastig genoeg. En, nou, ik wilde Kristen er ook niet bij betrekken. Ik bedoel, meer dan ze er nu al in zit, met haar vader en dergelijke.’

Ze keek van Pallioti naar Enzo en terug.

‘Aha,’ knikte Pallioti. ‘Dus u wilt zeggen dat Kristen een vriendje heeft?’

Marie Louise knipperde met haar ogen. Haar grote, donkere ogen waren glazig van de uitputting. En wellicht van de schrik. Wie weet had ze de hele week al wakker gelegen, en misschien al

wel veel langer, door een of ander belastend geheim dat ze bij zich droeg. Niet voor het eerst had Enzo de indruk dat geheimen evenzeer op bloed uit waren als vampiers, en het zeer efficiënt opzogen.

‘Als ik het goed begrijp,’ mompelde Pallioti, ‘denkt u dat ze er met hem vandoor is?’

‘Ik weet het niet.’ Marie Louise schudde haar hoofd. ‘Echt,’ zei ze. ‘Ik weet het echt niet. Ik had haar ouders niet over het briefje verteld, zodat ik haar nog kon bellen. Een seintje kon geven. Weet u, zodat ze kon terugkomen. Of in elk geval met hen kon bellen, zodat ze zich niet zo waanzinnig ongerust hoeven te maken.’

Enzo bleef zich verbazen over de loyaliteit van kinderen, zelfs als ze elkaar niet al te zeer mochten. Hoe onhandig het bijna altijd ook was, toch had hij er bewondering voor. En hij was er soms best jaloers op.

‘Ik snap er niets van, echt niet,’ zei Marie Louise. ‘Ik bedoel, begrijp me niet verkeerd,’ voegde ze er vlug aan toe. ‘Ik ben bepaald geen fan van Kristen. Maar ze is niet achterlijk en ze wil de colleges volgen. Ze wordt eruit gegooid, uit het programma, streep erdoor. En,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze met de rug van haar hand in haar ogen wreef, ‘ik bedoel, met wat haar moeder is overkomen, weet u, dat die is overleden toen ze nog klein was en zo... Ik bedoel... Ik denk dat iedereen wel wat heeft, toch?’

Ze keek Enzo en Pallioti even aan, leek te willen inschatten of mensen van hun leeftijd dat konden begrijpen.

‘Ik dacht echt...’ zei ze, blijkbaar nadat ze had besloten dat ze door kon gaan, ‘ik bedoel, ze had veel zin in haar verjaardag. Dus ik dacht dat ze wel zou terugkomen. Voor het feest. Ik bedoel, misschien doet ze dat ook nog wel. Ze had haar vader gevraagd ons allemaal uit te nodigen, alsof ze met ons wilde showen. Ze had er zo’n zin in. Dat dacht ik tenminste.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar misschien deed ze alsof. Zo goed ken ik haar niet. Ik kan me vergissen.’

Dat raakte een snaar bij Enzo.

‘Denkt u dat werkelijk?’ vroeg hij. ‘Dat u zich vergist?’

Marie Louise keek hem vragend aan. Toen schudde ze haar hoofd.

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Nee, dat denk ik niet.’

‘Vertel eens,’ zei Pallioti, ‘over dat vriendje. Om te beginnen hoe hij heet.’

‘Dat weet ik niet.’

‘U weet niet hoe hij heet?’ De vraag klonk scherper dan Enzo had bedoeld. ‘Sorry,’ voegde hij er vlug aan toe, toen hij de gezichtsuitdrukking van het meisje zag. ‘Het is alleen...’

‘Ik weet het.’ Marie Louise kalmeerde even snel als ze nijdig werd. ‘Ik weet het. Het lijkt merkwaardig. Het is merkwaardig. Maar ik zweer dat het wel zo is. Ik zweer het. Daarom zeg ik het u ook. Omdat het zo merkwaardig is. Weet u, meisjes, en zo, praten daar meestal over. En eerst deed Kristen dat ook, zo ongeveer. Ik bedoel, toen we net bij elkaar introkken. Om vervolgens volledig dicht te slaan. En de afgelopen paar maanden, ik weet niet, vanaf voor kerst, is ze heel voorzichtig geweest.’

‘Vorzichtig?’

Marie Louise keek Enzo aan en knikte. ‘Ja,’ zei ze. ‘Zoiets, echt. Ik bedoel, ik heb hem nooit ontmoet. Als ze hem naar het appartement had meegenomen – en ik weet niet of ze dat heeft gedaan – dan deed ze dat als ik er niet was. Het enige wat ik van hem weet, is dat hij ouder is.’

‘Ouder?’ Enzo hoorde het alarmsignaal in de stem van Pallioti.

Marie Louise knikte weer. ‘Veel ouder,’ zei ze met een blik op Enzo. ‘Ouder dan u.’ Ze keerde zich naar Pallioti. ‘Misschien meer van uw leeftijd. Ik bedoel, hij zou... mijn vader kunnen zijn. In de vijftig, of zo, denk ik.’

‘Als u hem nooit hebt ontmoet, signorina,’ vroeg Pallioti zacht, ‘hoe weet u dat dan?’

‘Omdat ik hem op de foto heb gezet,’ zei Marie Louise Tennyson.